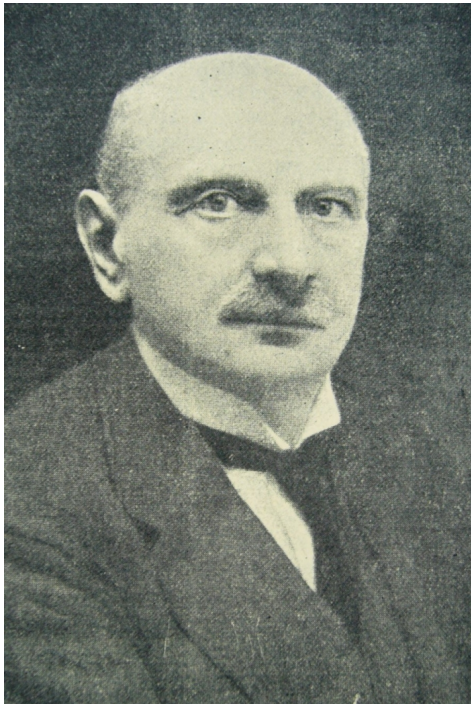

Zdarzyło się dziś... 6 kwietnia

6 kwietnia 1919 r. wybrano prezesa Naczelnej Rady Adwokackiej, pierwszego w odrodzonej Polsce. Został nim adw. Cezary Ponikowski. Funkcję zastępcy prezesa objął Henryk Konic - uczyony, działacz społeczny i wieloletni redaktor "Gazety Sądowej Warszawskiej".

Adw. Henryk Konic (1860-1934) był warszawiakiem - w Warszawie urodził się, pracował i tu zmarł. W 1886 roku został adwokatem przysięgłym. W okresie rewolucji 1905 r. był jedną z najważniejszych postaci warszawskiej palestry. Brał też udział w tworzeniu Związku Adwokatury Polskiej (1905-1908) i współorganizował Polską Partię Postępową, z ramienia której w 1907 r. dostał się do III Dudy Państwowej, gdzie działał w Kole Polskim.

Od 1908 r. był członkiem Warszawskiego Towarzystwa Naukowego, a przez wiele lat działaczem Kasy im. Józefa Mianowskiego.

W listopadzie 1915 roku wystąpił przeciwko organizowaniu sądownictwa pod okupacją niemiecką, za co został aresztowany. Od tego czasu do końca I wojny światowej przebywał jako internowany we własnym majątku w Ratowie, gdzie prowadził badania naukowe. W 1918 roku podjął przerwana praktykę adwokacką.

W 1919 r. wszedł w skład prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej - został wybrany zastępcą prezesa adw. Cezarego Ponikowskiego.

W następnych latach - 1920-1932 - był sześciokrotnie prezesem NRA (1920-1921, 1923-1924, 1926-1927, 1929-1930 i od kwietnia do listopada 1932 r.) Był też aktywnym członkiem Związku Adwokatów Polskich. Działał w Stałej Delegacji Zrzeszeń i Instytucji Prawniczych RP.

Pasją życia adw. Konica była „Gazeta Sądowa Warszawska”, którą redagował od 1896 r. do swojej śmierci. „Gazeta Sądowa Warszawska” powstała 1873 r. Przez lata była jedynym czasopismem prawniczym w zaborze rosyjskim, a i potem, aż do 1939 r. stanowiła jedno z najważniejszych czasopism prawniczych, a przy tym regularnie wydawanych - w odstępach dwutygodniowych.

Od 1919 r. adw. Konic był członkiem Komisji Kodyfikacyjnej RP i prezesem jej Wydziału Cywilnego; współautorem licznych projektów ustaw. Od 1921 r. prowadził wykłady z prawa cywilnego na Wydziale Prawa Uniwersytetu Warszawskiego.

Był autorem wielu cennych rozpraw naukowych, popularnonaukowych, a także znakomitych podręczników do prawa cywilnego.

Zainicjował i redagował *Encyklopedię podręczną prawa prywatnego*. Był redaktorem działu prawnego w *Wielkiej encyklopedii ilustrowanej* oraz tłumaczem licznych opracowań uczonych zagranicznych. Był też założycielem i prezesem Towarzystwa Polsko-Francuskiego.

Odznaczony m.in. Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski oraz francuskim Krzyżem Oficerskim Legii Honorowej.

Jego żona była Henryka Wolfson (1879-1944), z którą miał dwóch synów.

Został pochowany na Cmentarzu Powązkowskim.